

Nghe chuyện Hà Nội

Tác Giả: Nguyễn Hữu Thiện
Thứ Tư, 29 Tháng 12 Năm 2010 09:47

- Biết bao giờ mình có lại được như ngày ngày ở Hà Nội năm xưa... chú nhé!

Lời người viết: Tôi sinh trưởng và lớn lên ở miền Trung, và có vợ người miền Bắc (Hà Nội). Tôi ước mơ của tôi là có dịp về thăm quê ở Hà Nội; nhưng từ khi thay đổi 38 năm kết hôn với nàng, tôi vẫn chưa có dịp thực hiện dự định. Nhân có anh bạn thân mời về thăm Hà Nội trên lễ hội Hoa Kẹo. Anh có dịp thăm tôi, và kể chuyện về thăm Hà Nội. Tôi nào nỡ nghe anh kể, và trung thực thuật lại không thêm bớt, để hiểu bạn đọc.

- Anh biết không. Tôi ăn mặc sạch sẽ, thoải mái không phải cho sang trọng, ăn diện bên ngoài khi đi ra phố. Tôi ở Hà Nội, tôi về quê ở nhà ông anh ruột tôi, chị dâu tôi người Hà Nội. Anh chị tôi có chuyến đi thăm vì ngày Hà Nội hôm sau.

Nhưng tôi tranh thủ thời gian, mua đi loanh quanh gần nhà trước đã. Tôi mua thay quần áo xong, tôi mua chiếc xe đạp của cháu để đi quanh khu phố gần nhà cho giãn gân cốt, và quan sát quanh đó xem có gì lạ không.

Đi mấy quãng đường, tôi thấy có cái tiệm ăn bên ngoài để nhậu chầu hoa, cây kiêng trông hấp dẫn quá. Tò mò, tôi cầm chìa khóa xe, và bước vào tính kiếm cái gì ăn lót dạ.

Một cô có lẽ là nhân viên nhà hàng, mặc áo dài xanh có hoa thêu nổi ngời, đứng cạnh một cậu con trai, mặc quần áo nhà hàng. Cả hai nhìn tôi chăm chú từ đầu đến chân, cô gái bước lại gần, một cô vênh lên, cất tiếng hỏi:

- Bác vào đây tìm ai?
- Xin lỗi, chỗ đây không phải là nhà hàng ăn sao cô?
- Ồ! Nhà hàng ăn đây, nhưng bác đi làm về rồi.
- Sao lại vậy?
- Chúng tôi nghĩ Bác không phải "tiêu chuẩn để phục vụ".

Nghe chuyên Hà Noi

Thug Giong: Nguyên Hou Thoi

Thug; Thug; 29 Thug;ng 12 Nong 2010 09:47

Trong lòng tôi thoy lo lom nhong cung co hoi đo nghe tho cô bé nói gì noa. Trong bong tôi nghĩ, không lo Viêt nam hiên nay còn ko tho hon thoi noi chiên Nam Boc o Mo cách đây hon 200 năm truoc sao? Tôi nho nho hoi:

-Xin cô vui lòng gioi thoch: Toi sao tôi loi không đo tiêu chuon đo phoc vo?

Cô nhà hàng choa kop tro loi thì bên phoi coa phòng xoch mo, mot nguoi đàn ông buoc ra, tay com xop gioy, moc bo vest đen, áo so-mi trong, co thot no, đo râu mép, chân mang giày da bóng láng; tiên loi cho tôi và hot hàm boo:

- Nhà hàng noy cho bán cho Viêt kiu, khách Ngooi, và cán bo nhà nuoc có đot bàn truoc.

- À! Ra là tho.

Không lo, tôi nói tôi là Viêt kiu đây. Khi không loi xong danh tánh ra làm gì... Nguoi Viêt trong nuoc hay nguoi Viêt o nuoc ngoài cũng là cùng mot dân toc, mot màu da, mot tiêng nói mà. Sao có so phân biêt lo long nho voy. Hình nho mot so nguoi o Hà noi bây gio ho quan niêm Viêt kiu là phoi mop mop, phong phi, trong tro, bong to, nhiêu đô la, ăn moc sang trong, tiêu tiên nho quong qua coa so.

Ho đou có biêt rong o Mo dù làm bot co mot viêc gì đo noa, mot gio đáng mot gio, và phoi làm viêc hot soc mình moi mong đot đoc kot quo. Dù là nguoi cho cũng vot vo không thua gì công nhân.

Các nguoi trong tiêm nhìn thoy tôi gioy o m, nuoc da loi đen, nhong ngón tay son sui, thô koch, loi ăn moc quá đon gion, nou không muon nói là loi thoi, áo bo ra ngoài, lè phè, chân mang dép Nhot cho mát, ho không muon tiêp tôi chong?

Tôi thoy cũng không thiêt ăn uong noa, nên chào ho roi long lo quay long ra coa, tay trái voa gio lên voa kéo cánh coa đo buoc ra đong. Tôi loong thoong nghe sau long tiêng nói trong không; giong đàn ông còn rot tro, có lo coa cou đong gion cô gái lúc noy:

Nghe chuyện Hà Nội

Tác Giả: Nguyễn Hữu Thi

Thứ Tư, 29 Tháng 12 Năm 2010 09:47

-Nhìn cái "thòng" đó tí n b c đâu mà đòi vào đây ăn. Ăn rồi nó "l nh" ngay đấy. Mình l i ph i b n g i công an. T i đó ch có ăn khoai thì có! Rõ "phén" cho r i!

Tôi xem nh không nghe biết gì, và c bu c ra ch đ chi c xe đ p lúc này mà trong lòng nghĩ ng i lung l m. Tôi c ng là tôi đã đi l c vào m t x l không ph i là quê h ng Vi t Nam !

Tôi là ngu i Vi t nam mà! Dù tôi M đã g n ba m i năm r i, nhưng nh ng c ch , nh ng suy nghĩ, nh ng th c ăn u ng, nh ng t p t c, t p quán hàng ngày đâu có gì thay đ i m y trong tôi đâu! C u làm vi c trong nhà hàng nói câu v a r i, g i tôi b ng "thòng" tu i tác ch c cũng nh h n cháu út nhà tôi (31 tu i).

Tôi chán ngán bu c l i ch đ chi c xe đ p lúc này tính đ p xe v nhà, không đi n a, nh ng tôi không th y chi c xe đ p đâu, nó không có cánh mà đã bay đi r i! Tôi nghĩ hay là tôi l m ch , ch c h i này mình đ ch đ ng kia.

Tôi v i bu c qua ch tôi v a nghĩ thì g p ngay cô bán gánh trái cây, tu i ch ng 25, 27 đang ng i trên cái đòn gánh đ du i đ t, hai chân xo t ra, chàng h ng, tho i mái, n u cô y m c váy thì th y rõ cái qu n lót, may mà cô m c qu n dài; đang móc tí n ra l m nh m đ m. Tôi bu c l i g n, ôn t n và l phép h i:

- Xin l i cô. H i này tr c khi vào nhà hàng tôi v a nói, v a l y tay ch vô nhà hàng, tôi đ ng chi c xe đ p g n đây. Cô có th y ai t i l y không nh ?

Cô ng ng đ m, m t cu ng lên, ng ng nhìn tôi có v ng c nhiên nh nhìn ngu i t hành tinh l , m t láy nháy, mi ng phát ra câu tr l i nhất g ng, gi ng b c t c, đ c s t, n ng th t khó nghe.

Rõ h i v v n! Ai ăn không ng i r i ra đây ng i gác xe cho bác ph ng! Xéo đi cho khu t m t bà.

Tôi ng c nhiên và nghĩ r ng vì mình th t thà h i th ng, có th cô y hi u l m tôi nghi ng gì

Nghe chuyên Hà Noi

Thug Giong: Nguyên Hou Thoi

Thugg 29 Thugg 2010 09:47

chung nhuu co nhou nong chong nhou voy. Toi noi loi xoi loi và thing quay đi. Co khong đáp loi, và chum chu thou phou co đou moc, xem nhou khong co toi con đoung đouy, mom noi đay nghiên: "Tiên so nhà chung bay! Bà đo ra con mà con thing "chum" voi bà ho. Ton y hai ngàn mà con co coi voi bà là đã tro thou nhuu ngàn. Đo thoi. Quo co tha thoi Ma cung bot. Ngày mai so biêt tay bà."

Toi quo thot khong hiou co đang roa ai, và noi voi ai. Tiên g "chum" nghĩa là gì! Toi chum chung ngong lo bo đi, chum roi tho bo vo nhà.

Toi đi loc vào khu co nhiêu coa hàng bán đo ko niêm cho khách du loch, và chú ý đo nhou thou coa hàng bên ngoài trang hoàng rot là kiou co, hop đo nh.

Toi buoc vào. Co bán hàng ăn moc rot thoi trang khong thua gì các co bán hàng son phon trong các coa tiêm Macy's, Broadways o Mo. Nét mot thot đo phou ng nhou nguoi mou hay tài thou xi-nê, tuoi co muoi chín, hai moo*i*. Thoy toi, co voi buoc loi, thou i cuoi, von vã hoi, giong noi nhou nhàng, êm o, ru ngo, đo u dàng, ngot ngào nhou moi đo ng Quong ngoi. Co ta nhou nhou, tho tho: "-Chào anh! Anh con mua gì đo em chon ho."

Toi nghi co lo mình đo nhou i ngo nhong nhou nên nghe lom chung hay co đang hoi cou thanh niên nào đang đo ng gon đây.

Toi nhìn quanh quot thoy khong co ai, biêt là co ta noi voi mình nên vo nhou khong nghe. Toi com thoy voa ngong, voa buon cuoi, tuoi mình chu con hai nhuu a là thou i tuoi hou (65). Sao co oy goi mình bong anh nhou? Bo mình con tro lom sao! Toi đau co nhuom tóc, toi von đo đo u tóc hoa rum kia mà.

Toi voi loy cái xoc tay đàn bà mon mê, sãm soi, thing mua vo làm quà cho bà xã Nghiêp. Co bán hàng thoy voy buoc loi gon hon, moi son phon thom tho đo chuu:

- "Kia anh ! nào đo em chon ho cho."

Nghe chuyện Hà Nội

Tác Giả: Nguyễn Hữu Thi

Thứ Tư, 29 Tháng 12 Năm 2010 09:47

Cô lãng xãng gi&#i thi&#u cái n&#y, món kia và c&# b&# o tôi mua đi. Cô tính giá h&#i cho. Cu&#i cùng cô ch&#n cho tôi đ&# c m&# t cái x&# c tay khá đ&# p và đ&#n tôi đ&#n qu&#y tr&# ti&#n.

Cô thu ngân n&#i qu&#y hàng n&# n&# cu&#i th&#t t&#i, h&#i han, chào đón nh&# ng&#i thân t&# thu&# nào, lâu năm không g&#p. Đ&#t nhiên cô h&#i:

-Anh tr&# ti&#n đô hay ti&#n n&#i.

Tôi ng&# ngàng đáp: - Ti&#n đô! Tôi ch&#a có th&#i gi&# đ&#i ra ti&#n Vi&#t nam.

- Đu&#c! T&#t l&#m! L&#n sau anh nh&# ghé l&#i c&#a hàng em nhé!

Tôi móc ví tr&# ti&#n, và l&#m c&#m th&#m nghĩ r&#ng sao hai cô n&#y bi&#t mình là Vi&#t ki&#u nên m&#i h&#i mình tr&# ti&#n đô hay ti&#n n&#i, nh&#ng sao nh&#ng ngu&#i ở nhà hàng ăn lúc này không nh&#n ra mình là Vi&#t ki&#u nh&#?

Tr&# ti&#n xong, tôi chào hai cô, tay c&#m cái x&# c tay đ&#m bước ra ngoài. Cô bán hàng ti&#n tôi và nói cho tôi v&#a đ&# nghe:

- C&#nh đây có ch&# "T&#i Mát", xin m&#i anh vào th&#ng th&#c. Ch&# là b&#n em.

- C&#m n&#n cô. Tôi v&#a m&#i u&#ng nu&#c gi&#i khát xong."

Tôi ti&#p t&#c bu&#c ra ngoài đ&#ng li&#n nghe ti&#ng c&#i khúc khích l&#n ti&#ng nói c&#a cô tính ti&#n: "Cái lão già &#y "Li&#n" r&#i. Lão ta còn không bi&#t "T&#i Mát" là gì! M&#y t&#n công m&#i m&#c cũng vô ích thôi".

Tôi th&#t không hi&#u n&#i, m&#i vài phút tru&#c đây các cô r&#t thân m&#t g&#i tôi b&#ng anh làm tôi ng&#ng quá, và t&# ra vui v&#, sẵn đón, ch&# có m&#y phút sau thôi, h&# g&#i tôi là lão già, và dùng

Nghe chuyện Hà Nội

Tác Giả: Nguyễn Hữu Thi

Thứ Tư: 29 Tháng 12 Năm 2010 09:47

tiếng lòng làm tôi không hiểu gì cả.

Tôi lặng thinh, lặng thinh hỏi đấng thiêng liêng về nhà, về bố mẹ tôi cả đã thấy anh chị tôi đứng chờ nơi đó trông về nóng ruột lắm. Chị dâu tôi lo lắng :

-Tôi biết chú đi về đâu. Sao không đi về nhà?

Tôi kể lại hết chuyện đi vào nhà hàng, chuyện mua xe đạp, gặp cô bán trái cây, cô bán hàng và cô thu ngân ở tiệm bán đồ kim khí v.v... Có nhà đưa cuội bỏ lăn ra, và tôi cũng thấy có anh chị tôi như ngơ ngác mà tôi về mà nghe được như : Lành, Phén, Chum, Tí Mát, Liên v...v.... Anh tôi gì thích:

- Bây giờ dân ở đây hỏi chị ra hiểu tiếng lòng mình lắm. Chú ở ngoài ai quên lâu năm nên không rõ đó thôi.

- Lành là bố đi, lén lút đi, lên đi (ý muốn nói là ăn gì không trả tiền bố đi)
- Phén là út đi, đui đi,
- Chum là bố già hay nói dối.
- Tí Mát là chị gái.
- Còn Liên là bố tôi, là liếc mắt. Còn thái độ hỏi đi về chú thì cũng tùy theo đi tuong thôi. Chú tiêu xài đồ-la cho thớt nhieu, đi về cho thớt kể ng thì trưc mắt h, chú là Vua đy. Thôi! Chúng ta vào ăn cơm nói chuyện.

Trong bữa ăn tôi hỏi anh tôi: - Hỏi còn đi về, em đi trong sách báo thấy nói, và trong thời cũng đã gặp, cũng đã quen như người Hà Nội trước năm 75 ở Sài Gòn, và bây giờ ở Mỹ, hình thành lịch sử, ăn nói đàng, ngọt ngào, có xu hướng là khéo léo, cảm tình. Bên thân em có người Hà Nội, chị yêu hiền lành, nhu mì, khuôn phép, nói năng đàng nghe lắm khác hẳn như người Hà Nội mà em đã gặp hôm nay ở ngoài phố.

Anh đang vui vẻ, bóng nét mặt chùng hèn xuống, đôi môi đưa xuống bàn, ngừng mắt nhìn vào không khí, đôi mắt xa xăm, giọng buồn buồn anh trầm trầm:

Nghe chuyện Hà Nội

Tác Giả: Nguyễn Hữu Thi

Thứ Tư, 29 Tháng 12 Năm 2010 09:47

- Ông là nhà ng nông Hà Nội trước năm 1954 đó chú. Sau hiệp định Geneve tháng 7 năm 1954, một số người đã di cư vào Nam, một số quá vắng học vì sinh kế hay vì lý do gì đó họ đã đi ra khỏi Hà Nội từ lâu rồi. Hà Nội bây giờ chỉ còn lại một số ít người như xưa thôi. Đa số nhà ng nông Hà Nội giờ đây là từ các tỉnh, các vùng quê về lập nghiệp đó chú. Số còn lại là cán bộ các cấp từ các nơi đi về.

Anh tôi không nói gì nữa, đứng đờy nói lại xin lại mọi người, là đã dùng bữa xong và bước vào nhà trong. Anh tôi đi rồi, chỉ đâu tôi lên tiếng nói:

- Biết bao giờ mình có lại được nhà ng nông Hà Nội năm xưa... chú nhé!